

aldeles ikke være efter Ønske, for Beboerne, især da man mange Gange har flere Mill. til Dyrlægen, og man maa altsaa være glad ved, naar man ikke selv er Veterinair, at man saa har en Nabo, der er øvet i at behandle de almindeligste Sygdomme; men jeg veed ikke, om man saa maaskee begaaer en ulovlig Handling, og jeg vilde derfor gjerne have hørt den høitærede Ministers Mening om denne Sag. Jeg kan naturligtvis aldeles ikke have Noget imod og er langtsaa at misunde Dyrlægerne, at de tage sig denne Frihed; thi de have netop paa disse Reiser den største Indtægt, som deres Bestilling giver dem; men jeg mener dog, at de Dyrlæger, der modtage Betaling af Amtet for at etablere sig i en By, ikke kunne have den Frihed at forlade Amtet og Egnen. Jeg meente, at de om trent maatte staae i samme Forhold til Egnen som en Districtslæge, og jeg vilde derfor ogsaa gjerne vide, om den ærede Minister ikke er af min Mening deri, at de ibetmindste maae være forpligtede til at blive i Amtet.

Ordføreren: Efter hvad den sidste ærede Taler selv har anført, er det jo for at udøve Dyrlægepraxis, at Lægerne ere fraværende, ikke i Diemed, der er deres Profession som saadan uøvedkommende, og, at de ikke samtidigt kunne praktisere paa to Steder, er dog selvfølgelig. Det forekommer mig altsaa, at Sagen blot gaar ud paa at ytre et Ønske om, at der maatte være flere Dyrlæger, for at de flere, der kunde have Brug for dem, kunne gjøre Regning paa at erholde deres Tjeneste, naar de behøve den; men i saa Henseende vil jo den ærede Landstingsmand med Tilfredsstillelse have seet, at et af Lovens Diemed og en af de Virkninger, som Lovens useilbarlig vil have, er at gjøre Dyrlægens Stillning mere lønnende, og dette vil jo atter rimeligt have til Følge, at der vil blive flere Læger. Desuden er det jo bekendt, at der er truffet Foranstaltning til, med det Offentliges Hjælp, at kunne skaffe Læger i saadanne Egne, hvor den private Praxis ikke udøver nogen Tiltrækningskraft, og jeg troer saaledes, at der fra det Offentliges Side er gjort, hvad der kan gøres.

Th. Bruhn: Ja, dertil maa jeg bemærke, at jeg troer, at, om der ogsaa var dobbelt saa mange Dyrlæger, saa var det ikke tilstrækkeligt paa den Tid, da de almindeligt reise bort. De tilsige da Beboerne at møde paa en vis Dag og blive saa borte i 14 Dage, og, naar de da blive kaldede til et Kreatur, kunne de ikke forlade den Route, de ere paa, uden at de, der reise til fra mange Steder, vilde blive narrede. Naar f. Ex. en Dyrlæge gaaer ind i et andet District end det, hvori han har hjemme, og gaaer op i et andet Amt, saa kan en anden maaskee gjøre Reiser der, hvor hiin har sit Hjem, og foretage saadanne Operationer; men det synes jeg ikke er til stort Gavn.

Dahl: Ligesaalidt som man kan forbyde en Mennekelæge at praktisere udenfor sit District, ligesaalidt kan man forbyde en Dyrlæge at praktisere udenfor sit. Mennekelægen er ligesaavel som Dyrlægen ansat af det Offentlige og nyder Understøttelse af dette. Saaledes i Almindelighed at afgjøre Spørgsmaalet, som den ærede sidste Taler meente, troer jeg er umuligt. Stillede Forholdet sig saaledes, at Dyrlægen, istedetfor at have Bopæl paa et bestemt Sted, saaledes som det nu paa flere Steder er paalagt Dyrlægerne at have, saa at sige, slet intetsteds havde Bopæl, men var bleven en vagabonderende Person, følger det af sig selv, at det vilde staae i Regjeringens Magt at affædige en saadan ved ikke at tilstaae ham den Lønning, som maatte være ham tillagt; men at give Dyrlægen bestemte Instructions for, hvor langt han maatte reise bort, hvorlænge han maatte være borte, hvor meget han skulde være hjemme osv., troer jeg ikke er gjørligt. Det forekom mig forøvrigt, at den ærede Landstingsmand ogsaa ytrede sig om, hvorvidt Andre end Dyrlæger maatte f. Ex. curere Naboens Dvæg, og da er det jo nofsom bekendt, og vistnok ogsaa for den ærede Landstingsmand, at det er kun med Hensyn til smitsomme Sygdomme, at det er forbeholdt de examinerede Dyrlæger at praktisere; andre Sygdomme derimod er det i Almindelighed, saavidt jeg mindes, ikke forbudt Andre at curere.